

Interessant bij deze prestigieuze, Nederlandse kunstprijs

Prix de Rome schetst

Beeldende kunst

Prix de Rome 2011. Beeldende kunst. T/m 24 juli in Smart Project Space, Arie Biemondstraat 111, Amsterdam. Elke dag 12-20 u, toegang vrij.

●●●○○

DOOR

RAYMOND VAN DEN BOOGAARD

Om met een cliché te beginnen: de wereld staat in brand. Revoluties woeden, dictators schieten met scherp door de straten, massaontslagen vallen, rancune heeft het offensief ingezet tegen kunstsubsidies.

Maar wie het werk van de vier jonge kunstenaars bekijkt dat dit jaar is genomineerd voor de Prix de Rome, een van Nederlands meest prestigieuze kunstprijzen, krijgt eerder de indruk van een wereld waar alles nog in orde is. Soms schemert zelfs de idylle door.

In de video *Product of play* van Priscila Fernandes (1981) is een schattig jongetje van vijf bezig blokjes in vier kleuren in aantrekkelijke patronen te rangschikken, terwijl een evenzeer schattig meisje van elf duidelijke aanleg toont voor operazangeres. Het streven naar perfectie heeft bij beiden al jong toegeslagen, in een mate die benauwt wanneer je de video een aantal malen hebt gezien.

In de video-installatie *Splitter* van Ben Pointeker (1975) komen associaties met de Romantiek boven. Een blonde vrouw met wapperende haren staat, schijnbaar losgemaakt van haar omgeving, in de bocht van een bergweg. Boven haar drijven dreigende wolken door het zwerk. Zo zijn er meer ensceneringen, veelal in de immererende natuur.

Vincent Vulmsa (1982) heeft zich voor zijn bijdrage *Tufted Cloths* een aantal, overigens prachtig bedrukte, lappen toegeëigend, die afkomstig zijn van het Kuba-volk in Zaïre. Ze hebben in 1935 deel uitgemaakt van een tentoonstelling over 'negerkunst' in het MoMA in New York. Vulmsa's bijdrage bestaat erin dat hij de doeken van een nieuwe context heeft voorzien. En het moet gezegd: zonder toelichting zou je denken dat het pop art uit de jaren zestig was.

Het enige genomineerde werk dat zich expliciet met de boze buitenwereld bezig houdt, is de installatie

Priscila Fernandes; *Product of play*

Broad sense van Pilvi Takala (1981). In een video doet zij verslag van haar streven om in het gebouw van het Europese parlement in Straatsburg een aantal hoorzittingen bij te wonen, die immers openbaar zijn. Dat leidt tot veel vermakelijk gedoe om ondoorzichtige toegangsregels, elektronische pasjes en poortjes en bewakers die uitsluitend Frans spreken en de bezoeker principieel wantrouwen.

Takala stelt ook een serie T-shirts tentoon met als opdruk de antwoorden die ze kreeg, wanneer ze aan de voorlichtingsbureaus in de EU-landen vroeg wat de kledingvoorschriften voor bezoekers aan het Europees parlement zijn. De antwoorden zijn steeds eender – zulke kledingvoorschriften bestaan niet – maar de bewoordingen verschillen. Als behandeling van de kafkaëske kant van een Europees instituut oogt het geheel toch een beetje mager.

Nog een cliché: jury's nomineren bij voorkeur de verkeerde werken, bij kunstprijzen niet anders dan bij filmfestivals en dergelijke. Bij de Prix de Rome dit jaar gaat dat voor-

oordeel ruimschoots op. De gang naar Smart Project Space is zeker de moeite waard, maar vooral om een aantal werken die niet genomineerd is, maar wel op de longlist staan.

Guido van der Werve gaat in het videowerk *Everything is going to be alright* een groot aantal onmogelijke vraagstukken te lijf: het verband tussen de Westerse toonladder en de schaakspport bijvoorbeeld, met verbluffende visuele resultaten. Gwenneth Boelens' *Exposure piece* behelst een manskhoog glasnegatief, met afdruk op drie schermen het leven van de leden van een van 's werelds vele min of meer vergeten guerrillabewegingen, het Filipijnse National Peoples Army: marxistische retoriek, waarvan je je niet realiseerde dat hij nog bestond, terwijl moeders in de jungle de plastic eetbordjes bij elkaar zoekt.

Kortom: de wereld bestaat nog. Alleen misschien iets minder voor de jury van de Prix de Rome 2011.

De winnaar van de Prix de Rome wordt op 7 juni bekendgemaakt.

zijn de werken die de shortlist niet hebben gehaald

idyllische wereld

Priscila Fernandes; *Product of play*

Prix de Rome

De Prix de Rome is Nederlands oudste kunstprijs en werd in 1808 ingesteld door koning Lodewijk Napoleon van het toenmalige Koninkrijk Holland. De prijs ontleent zijn naam aan wat in de negentiende eeuw de hoofdprijs was: een langdurig verblijf in Italië, beschouwd als het kunstland bij uitstek. Tegenwoordig krijgen de winnaars een geldbedrag. De Prix de Rome voor beeldende kunst vindt eens per twee jaar plaats, die voor architectuur eens in de vier jaar. Deelname staat open voor kunstenaars tot 35 jaar. Doel van de prijs is het traceren van jong talent, en het ontdekken van nieuwe trends in de beeldende kunst. De jury stond dit jaar onder voorzitterschap van Hendrik Driessen, directeur van Museum De Pont in Tilburg. De vier genomineerden zijn allen zeker van een prijs.

Vincent Vulmsa; *Tufted Cloths*